

forslag. Jeg kan i Genhold dertil fatte mig overordentlig fort med Hensyn til Sagen, idet cerede Medlemmer navnlig af disse Bemærkninger ville kunne se, hvorledes man har tænkt sig denne Lov gennemført, og hvilket Resultat den vilde føre til i forskjellige Retninger. Jeg skal derfor kun opholde mig ganske kort ved Sagen, og jeg skal da navnlig henlede Opmærksomheden paa, at der er to Hovedpunkter, som findes i denne Lov, navnlig i sammes § 2 og § 3, som gaa ud paa, at Mænd og Kvinder mellem 15 og 22 Aar skulle være tvungne til at tiltræde Alderdomsunderstøttelseskassen. Dette er et Hovedpunkt, som vi have laant fra det Forslag, som forelaa i Arbejdskommissionens Betænkning. Ganske vist gik dette Forslag ikke saavidt, idet det indskrænkede sig til Alderen mellem 15 og 20 Aar og berøste til en vis Klasse, nemlig dem, som man nærmest kunde antage vilde blive trængende i en ældre Alder, navnlig Lyende, Haandværksfærlinge, Fabrikarbejdere og besk. Vi fandt imidlertid ikke dette fuldstændig stemmende med Retfærdighed; vilde man tvinge Nogle til at gaa derind, burde man tvinge Alle, som ere i samme Aldersklasse, altsaa samme Kategori, og dette have vi tilladt os at gjøre. Vi have ikke været blinde for den Banstelighe, der er forbunden dermed; Administrationen er ingenlunde let med Hensyn til en saadan Forsørgelseskasse. Imidlertid tro vi ikke, at de Bansteligheder, der ville stille sig, ville være uoverkommelige. Væde Medlemmer ville lægge Mærke til, at vi i Lovforslaget have sagt, at Bidragene for en Maaned eller for flere Maaneder — hvad det nu skal være — kunne inddrives ved Udpantning. Dette maa ikke forstås saaledes, som om de skulle inddrives ved Udpantning; Meningen har kun været den, at der, hvor der viste sig en aabenbar Rentitents lige overfor Lovens Bestemmelse, burde Autoriteterne straffe ind, hvorimod man, hvor en saadan ikke var tilstede, ikke burde straffe til Udpantning, idet der her indeholdes en Bestemmelse om, at hvor de Paagjældende ere saa fattige, at de ikke selv kunne betale for dem, skal Staten betale for dem. Naar man erindrer, at der, navnlig her i Kjøbenhavn, findes en stor Mængde henhørende til den kvindelige Befolkning, som ernære sig ved Syning, hvis daglige Fortjeneste er saa ringe, at man ikke kan regne paa, at de kunne svare noget Bidrag til en Alderdomsforsørgelseskasse, vil man se Grunden til, at vi have optaget den Bestemmelse, at for dem, der ere saa fattige, at de ikke selv kunne betale, skal Staten betale. Der gives over hele Landet 20,000 kvindelige Syere; af dem findes omtrent 6,000 alene her i Kjøbenhavn. Nu vil jeg antage, at den største Del af disse er over den pligtige Alder, nemlig 22 Aar, men desuagtet vil der nu i denne Samfundsklasse findes Mange, som maa komme ind under den Bestemmelse, at Staten vil komme dem til Hjælp.

Naar man nu regner, at der i denne Aldersklasse fra 15—22 Aar findes her i Landet høist regnet 250,000 Mennesker, og lad saa de 50,000 heraf være saa fattige, at de ikke selv kunne udrede Noget, saa bliver det 2 Dre om Dagen, altsaa lidt over 7 Kr. om Aaret for hver, dog ikke nogen uoverkommelig Sum; det bliver altsaa mellem 3—400,000 Kr., som Staten paa denne Maade vilde komme til at betale. Jeg har dvælet saalænge ved denne Bestemmelse i § 2, fordi jeg er overbevist om, at denne Bestemmelse vil blive udsat for megen Kritik, og jeg tror derfor, at det er rigtigt, at Tanken tænkes helt igennem, inden man indlader sig paa nogen Kritik deraf. — Det andet nye Princip, vi have opstillet, er det om Tilskud fra Stats- og Kommunekasse. Vi vide meget vel, at det er Noget, som ogsaa fra mangfoldige Sider vil blive anset for at være urigtigt, men paa den anden Side ere vi efter moden Overveelse komne til det Resultat, at saadanne Tilskud ikke kunne undværes, og naar det som her stilles som en Betingelse, at Bedkommende selv indskyder en lignende Sum som den, Staten kan komme til at tilskyde, tror jeg heller ikke, at der er nogen Fare derved, thi det er altsaa kun som Præmie for egen Flid, for egen Omsorg for sin Alderdom, at det gjøres gjældende. Jeg tror derfor heller ikke, at man, alt vel overveiet, vil tage i Betænkning at gaa ind paa denne Bestemmelse. — Der er en Klasse Medborgere, som det har været meget vanskeligt at faae forsynet, navnlig efter denne Lov. Det er Arbejds Invalid. Af dem kommer der aarlig her i Danmark mellem 100 og 150, og det kan ikke negies, at det er disse Invalidider, som fortrinnsvis trænge til Forsørgelse. For at tilvejebringe en Fond, hvoraf denne Forsørgelse kunde udredes, ere vi gaaede frem paa den Maade, at vi have bestemt, at de Bidrag, som indskyde til Alderdomsforsørgelseskassen af Medlemmer mellem 15 og 20 Aar, tilfalde, naar Bedkommende dør, inden han har opnaaet det 22de Aar, Anstalten, og deraf dannes en Fond, som bruges til at forsynge Arbejds Invalid. Vi have nemlig ment, at det var forvarligt her at indføre Kontinuitetspraksen i denne Aldersklasse. I Reglen vil jo nemlig Tilfældet være dette, at de, som ere mellem 15 og 22 Aar, have Ingen, som de have en naturlig Pligt til at forsynge, og vi have derfor kun gjort Undtagelse for dem, der efterlade sig Ugtefælle og ægte Børn, idet der her er en saadan naturlig Forsørgelsespligt, at man ikke kunde forsvare at berøve disse det Indskud, som er gjort i Alderdomsforsørgelseskassen; men iøvrigt er der ingen Undtagelse gjort. Derved vil der efter statistiske Beregninger fremkomme det Reste af 60,000 Kr. om Aaret, en Sum, der vil række meget langt med Hensyn til Forsørgelse af Invalid, idet vi nemlig have bestemt, at, naar et Medlem af Klassen i en yngre Alder